

Arrest

nr. 138 146 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 17 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 april 2014.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 22 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 17 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 april 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

In de mate dat het betoog van de verzoekende partij tot doel zou hebben een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Het onderdeel van het middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Verder dient te worden benadrukt dat van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

Waar zij lijkt te verwijzen naar haar asielmotieven, merkt de Raad op dat haar asielrelaas reeds werd beoordeeld door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen in het kader van haar asielprocedure en dat de asielprocedure op 21 januari 2014 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Met een loutere herhaling van haar asielmotieven en de bewering dat hiermee geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard diende te worden en dat de gemachtigde derhalve op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door voornoemde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Bovendien heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met deze grief van de verzoekende partij uit haar aanvraag, maar stelt de bestreden beslissing dat het loutere beweringen betreffen. De verzoekende partij laat na dit concrete motief van de bestreden beslissing te weerleggen, zoals zij dat overigens ook voor de overige motieven nalaat te doen.

De verzoekende partij geeft tot slot nog aan dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat haar vader financieel voor haar instaat. Vooreerst stelt de Raad vast dat deze kritiek een loutere bewering betreft. Uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar vader. Zij brengt derhalve geen enkel begin van bewijs bij van deze bewering.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij dit element slechts voor het eerst in haar verzoekschrift aanvoert, en dat zij dit element niet heeft aangestipt in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat het niet aan de gemachtigde verweten kan worden hier

geen rekening mee te houden, nu de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen weet had van de beweerde financiële afhankelijkheid.

Het middel is ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 20 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt enkele opmerkingen te hebben bij de vernietigde instructie van 2009. Bij de inhoudelijke beoordeling van artikel 9bis Vw. moeten de criteria van de instructie worden gehanteerd. De instructie werd vernietigd door de RvS, maar DVZ en de staatssecretaris hebben publiekelijk verklaard deze te blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid. VzP wijst op een arrest RvS 157.452 van 10 april 2006 waarbij de RvS een regularisatie–weigeringbeslissing schorst omdat DVZ verklaarde zich niet gebonden te weten door verklaringen van haar minister: deze rechtsonzekerheid is ontoelaatbaar. Er werden publieke mededelingen gedaan na het arrest van de RvS. Als deze niet worden gevolgd is er een schending van het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. VwP verwijst naar de beschikking en haar nota.”.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel en betoogt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State maar dat de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken publiekelijk hebben verklaard de criteria van de instructie te zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel slechts ter terechtzitting van 2 december 2014 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET